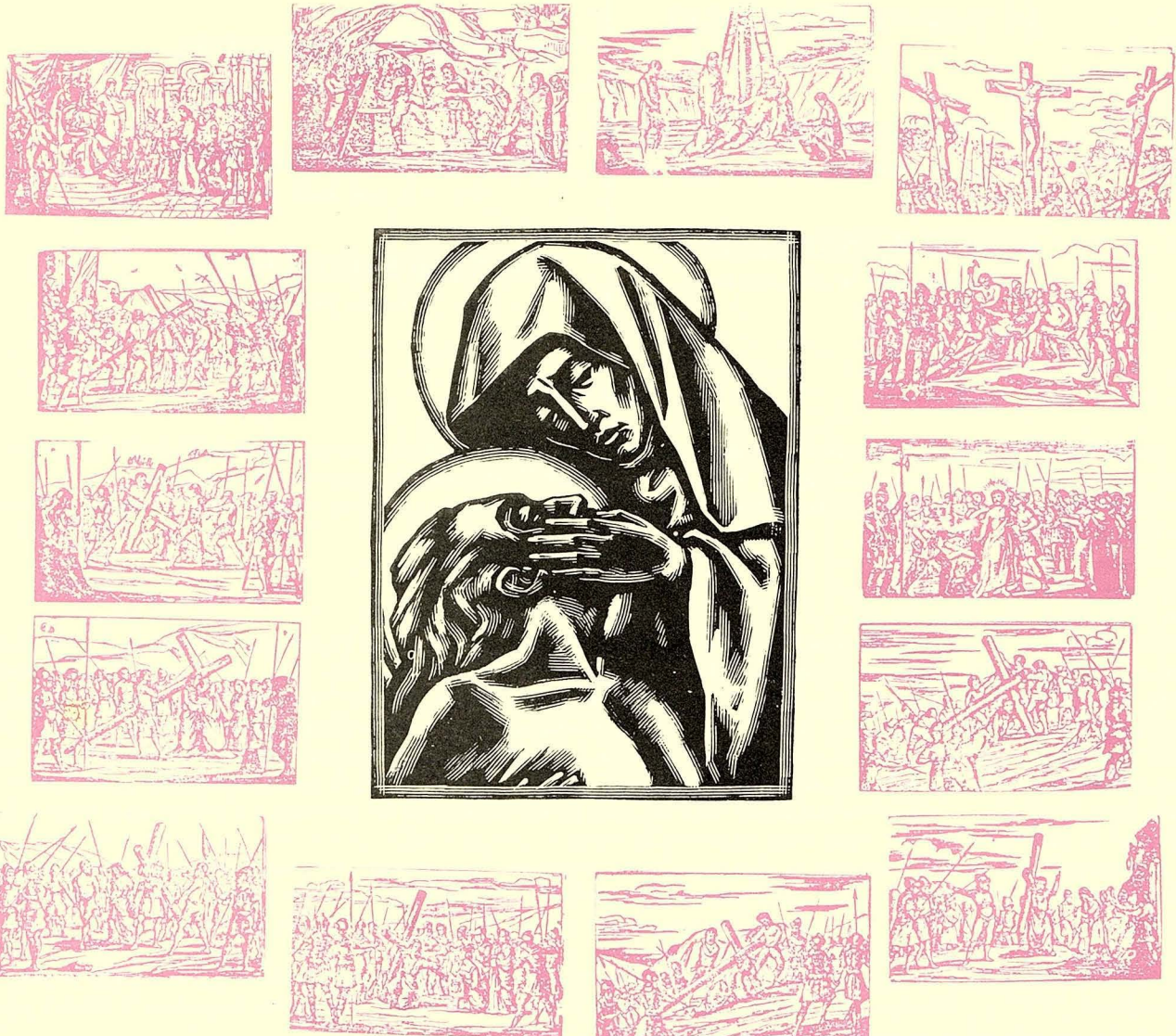

SUSPIRS D'UNA ÀNIMA ARREPENTIDA ALS PEUS DE
MARIA SANTÍSSIMA DELS DOLORS
O COBLES DE LA MARE DE DEU DELS DOLORS

A vostres peus detinguda
aquesta ànima us implora;
misericòrdia, Senyora,
que só una ànima perduda.

Quan Jesucrist va expirar
a la creu, pels pecadors,
a vostres clements amors
ens volgué recomanar
i pels pecadors deixar
fosseu Mare ben rebuda.

Els dolors que no patreu
en el part del Fill amat,
en veure'l crucificat
aleshores els sentireu,
quan els pecadors parireu,
quedant mare tan voiguda.

No tenint altre remei
nosaltres, vils pecadors,
que amb els excessos majors
havem trencada la llei,
que tornar a nostre Rei
per Maria, nostra ajuda.

A Vós, Mare dolorosa,
dec no ésser condemnat;
de més culpes i maldat,
heu estat molt piadosa;
amb Déu també poderosa
que per Vós m'ha detinguda.

Vós, Senyora, heveu trucat
a les portes del meu cor,
quan vivia amb tan vigor
en la culpa i el pecat.
Ara veig ma iniquitat
sent de Vós socorreguda.

Jo no temia el morir,
ni el judici, ni l'infern,
vivint com si fos etern;
ara vinc a reflectir
que me tinc jo de morir
sens tenir l'hora sabuda.

Vós, Senyora, m'heu cridat;
desvetlleu, doncs, el meu cor,
enceneu-lo de dolor
perquè plori el meu pecat.
Ja sé que só un fill ingrát,
criatura desvalguda.

També só aquell fill malvat
que per un infame gust
he deixat un Déu tan just

i al dimoni m'he entregat;
consentint a un sol pecat
ja tingui tan vil caiguda.

A mon Déu jo tinc ofès,
a mon Pare he abandonat,
i a l'infern jo m'he llançat
amb les culpes que he comès:
¡ai quan gran és mon excés!
¡quan vil la meva caiguda.

El cel he despreciat,
l'infern he ben merescut,
pels camins del món perdut
el vostre Fill he llançat.
També l'he crucificat
amb ma vida tan perduda.

Jo, vil malvat i atrevit,
el vostre Fill he arotat,
l'he escupit i coronat,
l'he clavat i l'he escarnit;
i el vostre cor he ferit
dant-vos tan cruel beguda.

Ara si que vull plorar
per més culpes i maldats;
mos excessos i maldats
tot ho vull ben confessar,
i ma vida refrenar
portant-la reconeguda.

Assistiu-me Mare pia,
que ara ja em vull esmenar,
tota ma vida plorar
la meva vil gosadia;
ah, si jo de Vós podia
el tenir amb Déu cabuda.

Per aquells tan vius dolors
de veure el Fill clavat,
us supliquem el rescat,
nosaltres vils pecadors:
oïu els nostres clamors,
ajudau a qui us saluda.

Quan l'enemic infernal
ens tornarà a provocar,
vullau-nos sempre lliurar
de caiguda tan fatal.
Ja que sou Mare cabal,
esteu sempre previnguda.

Oïu al que amb dolor plora
perquè tingui amb Deu cabuda
misericòrdia Senyora
que só una ànima perduda.

Pregueu per nosaltres, Verge dolorosíssima.
Perquè siguem dignes de les promeses del Crist.

Us demanem, Senyor Jesucrist, que intercedeixi per nosaltres, davant la vostra clemència, ara i a l'hora de la nostra mort, la Benaurada Verge Maria, Mare vostra, l'ànima de la qual fou traspassada per una espasa de dolor a l'hora de la vostra passió.
Vós que viviu i regneu pels segles dels segles.

NOTES HISTÒRIQUES

En el segle passat foren editades amb el nom de "Suspirs de una ànima arrepentida als peus de Maria Santíssima dels Dolors, que se venera en sa pròpia capella en la parroquial iglesia en la vila de Sabadell" almenys les cinc edicions següents:

Barcelona—En la Estampa de Tecla Pla Viuda, administrada per Vicens Verdaguer, al carrer de Cotoners. (Anterior a l'any 1828).
 Barcelona—Imp. de Torras.
 Impr. de V. Torras.
 Lérida—Imprenta de la Viuda Corominas.
 Lleyda: Reimprès per la Viuda Corominas.

I una sisena edició que en lloc de vila de Sabadell ja diu Ciutat de Sabadell, impresa per: Tipografia Catolica, Pi, 5, Barcelona-1879.

En el "Cançoner popular religiós de Catalunya" que Mn. Francesc Baldelló va publicar l'any 1932, Mn. Camil Geis hi aportà, entre altres treballs, unes Cobles de la Mare de Déu dels Dolors, que, amb un altre nom, són els "Suspirs de una ànima arrepentida", amb la lletra adaptada a l'ortografia de les Normes i la correcció d'alguns barbarismes, i acompanyada també de la melodia recollida i transcrita pel mateix Mn. Camil Geis, que era una melodia molt popular a Sabadell. Sobre la devoció dels sabadellencs a Maria Santíssima dels Dolors, recollim l'existència a Sabadell, desde el 1694 de la Congregació dels Dolors, la qual tingué altar propi tant a l'església vella cremada l'any 1090, com a l'església actual abans del 1936, en aquesta, primer, en un altar situat a mà esquerra entrant pel portal enfront del carrer de Sant Quirze, com es pot veure en una vella fotografia, situació molt aproximada a la que tenia en l'església d'abans del 1909, i després en l'altar situat en un entrant de la capella del Santíssim, inaugurat el 15 de Setembre de 1927, segons ens diu un recordatori de la festa de la inauguració. Tan l'altar com la imatge foren obra de l'escultor local Duran. Fou destruït l'any 1936. Després de la guerra una imatge sense cap valor artístic ocupa una capella lateral de l'església de St. Feliu. No obstant, la devoció a aquesta imatge també té la seva història.

A més dels "Suspirs d'una ànima arrepentida" existeixen també uns "Goigs de Nostra Senyora de la Pietat, en la parròquia de Sabadell, bisbat de Barcelona". N'hi han, almenys, dues edicions diferents fetes a Barcelona pel mateix impressor Imp. de la V. Torras, plaza Buen-suceso, N° 12, segurament del segle passat, ambdues.

Mn. Josep Cardona, en el pròleg de les Notes històriques de la parròquia de Sant Feliu de Sabadell, de Mn. Frederic Albanell, en la pàgina 14, ens diu "Festes com aquelles no s'han vist mai més. Esmento aquestes perquè foren les meves primeres impressions, com en podria citar d'altres, per exemple les de Santa Teresa, i sobretot el Septenari dels Dolors, en quals dies l'Església s'omplia de gom a gom, quan era P. Corrector Mn. Pere Turull i venien predicadors com el P. Medina i Mn. Collell".

Mn. Camil Geis, en el seu escrit inèdit "Vida religiosa a Sabadell Ciutat, 1877-1877" torna a repetir al capítol Tradicions perdudes, pàg. 32, i en la pàg. 33, en Triduum, Septenari, novenes i mesos de devocions parroquials: "Ha desaparegut: El Septenari de la Mare de Déu dels Dolors, cantat per l'Escolania de la Parròquia. Hi desfilaren els millors predicadors. En els seus millors temps, l'església s'omplia de gom a gom".

En la Consueta parroquial del Dr. Feliu Sardà i Salvany i de Mn. Pere Turull, en la Part Sèptima, sobre Funcions més ordinàries d'Associacions parroquials o de devots, i en la pàg. 63, corresponents al mes de Març, hi llegim: En igual mes o en l'immediat és la festa dels Dolors de Maria Santíssima a càrrec de la seva venerable Congregació. Es comença el Septenari el dissabte abans del Diumenge de Passió, a les set del vespre amb Escolania i sermó tots els dies, el diumenge que es fa després de la Corona, acabant-se amb el Cant del Stabat per la mateixa Escolania. El dia dels Dolors es fa Comunió general amb plàtica i Missa Solemne a les 10 amb música i sermó. Hi ha missa de dotze. A les quatre s'imposa el Sant Escapulari als qui el demanen. A la nit, a l'hora acostumada es conclou el Septenari, que en tal dia sol ser amb orquestra i amb més il·luminació. Dita Venerable Congregació té exercici propi davant de son altar, que és el de la Pietat, tots els diumenges de Quaresma, a les set del vespre, acabant-se amb el Cant dels Goigs.

En la Consueta també hi llegim: El dia de Divendres Sant a la nit fa la funció a la Verge de la Soledat l'administració de son altar. Es posa el taüt amb la imatge en el Presbiteri amb alguns pocs llums de cera a més dels fanals. Consisteix la funció en Corona dels Dolors resada, meditació, parenostres cantats i sermó. S'acaba amb el Plany cantat per la Rda. Comunitat.

En l'església d'abans del 1909, hi havien: l'altar dels Dolors o de la Pietat i l'altar de la Soledat. Després en l'església nova solament hi trobem l'altar dels Dolors, per testimonis encara vivents sabem que es cantava el Plany o Stabat, malgrat que Mn. Cardona, potser referint-se ja als darrers anys diu: "Ni es canta el Plany o Stabat pels Sacerdots a l'altar de la Soledat, segons antic costum". La imatge de la Mare de Déu dels Dolors era, doncs, també coneguda per la Mare de Déu de la Soledat, segons el dia que s'esqueia la funció litúrgica corresponent, i això en l'església nova.

Edició commemorativa dels actes celebrats del 13 la 21 de Gener amb motiu del primer aniversari del traspàs de Mn. Camil Geis (16-1-1986).